

Nedela 10.3.2019

„Roztrhnite si srdcia a nie rúcho“ (Joel 2, 13)
„Nik, kto v neho verí, nebude zahanbený.“ (Rim 10, 11)

Bol to chlapec, ktorého som nikdy nechcel. Nedokázal som si to predstaviť. Ja, ktorý som vyrástol bez otca, akoby som sa mohol stať otcom. Správny muž podľa mojich predstáv sa nikdy nebál. Vždy si vedel rady. Svoje srdce len tak niekomu nedá, aby ho nikto nemohol zraniť. Zrazu do môjho života vstúpil chaos. Na jednej strane som sa tešil z príchodu nového človeka. Na druhej som mal strach, čo už len ja môžem dať tomuto dieťaťu, keď nič nemám. Napriek mojim pochybnostiam sa mi narodil krásny chlapec. Priehrada v mojom srdci sa pretrhla, bol som zaplavený láskou k tomuto malému chlovičkovi. No zakrátko táto potopa nadšenia so sebou priniesla obavy. Čo keď tohto chlapca stratím? Znovu sa do môjho srdca nastáhal rozpor. Na jednej strane obrovská láska, na druhej znehybňujúci strach. Chcel som bežať k nemu, a zároveň preč od neho. Moja láska k tomuto dieťaťu ma doslova pohltila. Držal som ho na rukách a uvedomil som si, že tento malý chlapec mi ukradol srdce. O mesiac neskôr sa stalo niečo strašné. Chlapec ochorel. Mal vysokú teplotu. Držal som ho a márne som sa snažil utíšiť jeho plač. Vedel som o malých deťoch dosť na to, aby mi bolo jasné, že musí do nemocnice. Doktor nás požiadal, aby sme počkali v čakárni. Odmietol som, chcel som byť stále pri ňom. Bol som vtedy omráčený všetkým strachom sveta. A zároveň som zúrnil. Bože, ako sa opovažuješ hrať sa s mojím synom? Držal

som Michala pevne v náručí, čakal som na výsledky. Chodil som po miestnosti sem a tam a zápasil som s Bohom. Po chvíli môj hnev ochladol. Začal som hovoriť s Bohom úplne inak. Otče, prosím, neber ho, vezmi si mňa. Ak je to také vážne, prenes jeho osud na mňa. Jeho nechaj žiť. Tá modlitba bola absurdná, ale myslel som to vážne. Našťastie výsledky ukázali, že nejde o obávanú vážnu chorobu, ale len o vírusovú infekciu, z ktorej sa za pár dní môže dostať. Niečo sa vo mne v tom krátkom okamihu zmenilo. Stal som sa aspoň na chvíľu skutočným mužom, otcom, o ktorom som sníval. Počas tých minút v nemocnici som zistil, že som pripravený dať za syna svoj život. Začal som chápať význam slov „žiť pre druhých“. Pochopil som, že môj život mi nepatrí. Som povolaný žiť pre druhých najmä pre manželku, syna. A chcem tak žiť. Možno práve toto robí muža mužom. Vtedy vytryskla zo mňa otcovská láska a chcela, aby som zachránil syna. Pochopil som, že muž, aby bol správnym otcom, musí mať aspoň raz zlomené srdce. Boh nás volá, aby sme boli silní na slabých miestach. Nikdy som neprežil väčšiu hrôzu a bezmocnosť. Niečo sa vo mne prebudilo a bolo to silnejšie ako strach. Možnosť straty syna ma naučila schopnosti byť skutočným mužom. Zistil som, že už mám na to stať sa otcom. Našiel som hlboko v srdci veľkú silu. Naučil som sa, že byť mužom neznamená nájsť návod na úspešný život. Problém nespočíva v tom, čo nám chýba. V mojej duši nebolo nič, čo by bolo treba doplniť. Skutočná tragédia bola v odmietaní toho, čo mi bolo najvlastnejšie, žiť naplno po-

slanie muža – otcovstvo.

Pôst, snaha vedieť si odpriať. Skúsme to inak. Pôst snaha vedieť si správne dopriať. S pôstom sa nám spája snaha zaprieť sa, odrieknuť. Je to naozaj len o tomto? Pôst môže znamenať výzvu dopriať si, dopriať druhému. Dopriať si to, čo sýti dušu, dopriať si to, čo naplní naše vzťahy. Tak napríklad, muž sa zriekne veľkého rezňa, natlačí sa špagetami, (veľký pôstny čin). Je z toho nervózny, pri prvej príležitosti sa poháda so ženou, zoseká deti. Načo je taký pôst? Ale urobiť niečo, čo prehlii vzťah, niečo, pri čom sa stane viac otcom, manželom, priateľom. Niekedy je ľahšie zaprieť sa v jedle ako zaprieť sa v niečom, čo mi bráni byť pre ľudí, ktorí ma potrebujú. Jednoducho povedané, radšej si dať koláčik v spoločenstve s niekým, kto ma potrebuje ako zaprieť sa a nakrmiť sa pýchou.

Ó, Kriste, ktorý si pokrytý svetlom ako plášťom, stál si kvôli mne pred Pilátom nahý. Odej ma tou mocou, ktorou si zahalil svätých, ktorí zvíťazili nad zápasmi tohto sveta. Pane, nech tvoje Božstvo nájde vo mne zaľúbenie a vedie ma nad tento svet, aby som mohol prebývať s tebou. Ó, Kriste, veľkí Cherubíni nie sú schopní na Teba hľadieť pre slávu tvojho výzoru, ale zo svojej lásky si prijal na svoju tvár slinu. Odstráň z mojej tváre hanbu a daj mi, aby som v čase modlitby mal pred Tebou otvorenú tvár. (Svätý Izák Sýrsky)

Pôstne listy²⁰¹⁹

Farnosť svätého Tomáša apoštola Šípok

Ropolcová streda

6.3.2019

úvod

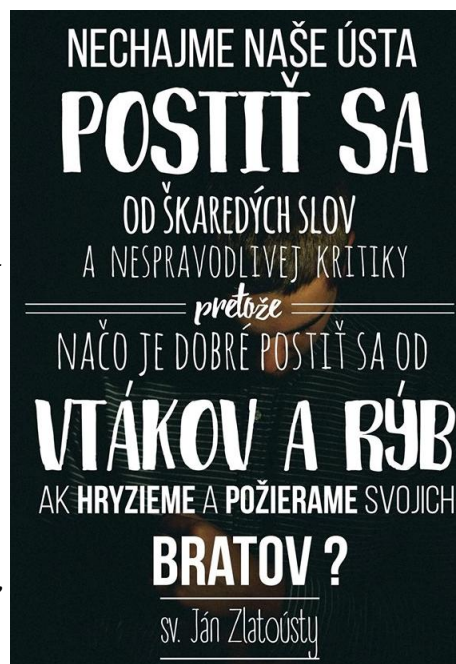
Ako spolupracovníci vás napomínáme, aby ste Božiu milosť neprijímali nadarmo. Ved' hovoriť: „V milostivom čase som ťa vyslyšal a v deň spásy som ti pomohol.“ (2 Kor 6, 1-2)

Skupina farmárov bavlny sedela okolo ohniska a rozprávala sa o náboženstvách. Rozhovor sa rýchlo stočil na debatu o hodnote jednotlivých vyznaní, ktorých farmári boli členmi. Po mnohých argumentoch sa skupina otočila na najstaršieho spomedzi nich, ktorý počas celej debaty mlčal. „Tak čo povieš?“ spýtali sa. „Ktoré náboženstvo je najlepšie?“ „Nuž,“ povedal starec zamyslene, „keď pozbierame bavlnu, musíme ju dať vyčistiť. K čističovi bavlny vedú tri cesty, to viete. Môžete ísť priamo cez tento vysoký vrch. Je to najkratšia cesta, ale vyžaduje veľa sily na výstup. Môžete ísť okolo východnej strany vrchu. To nie je príliš ďaleko, ale cesta je veľmi zlá. Môžete však ísť aj okolo západnej strany vrchu. Je to najdlhšia cesta, ale najľahšia. Ale viete... keď sa konečne dostanete k čističovi bavlny, nespýta sa vás, akou cestou ste prišli. Spýta sa iba toto: „Aká dobrá je tvoja ba-

vlna?“

Čas letí... Kedy sa hlási o slovo ľudská duša? Dokáže čakať v nevšímanom ústraní celé dni. Zdanlivo akoby sa nič nedialo... A kedy sa hlási o slovo Boh, darca každej sekundy nášho života i všetkého, čo nám život prináša?

naň čas. Máme tu pôstne obdobie - čas na to, aby sme takýmto smutným objavom slobodne a dobrovoľne predišli. Je to čas zistiť, aká dobrá je naša duša. Až keď človek ochorie, zistí, akým veľkým darom je zdravie a čo všetko od neho závisí. A až keď si človek prechodne odriekne jedlo, nápoj, činnosť, vyplavia sa na povrch hodnoty, na ktoré zabúdal, pretože sú svojou povahou jemné, precízne, duchovné a nehlásia sa dravo o slovo. Až keď sa človek dostane do Božej blízkosti, môže spoznať, aký ma vnútorný život. Čím žije jeho srdce. Veľký pôst je obdobím na zastavenie lavíny času. Nie je to čas sebatrýzne, ale čas oslobodenia sa od toho, čo nás spútava. Namáhavého síce, ale zároveň prinášajúceho radosť. Každý za seba by mal vedieť, čo sú tie putá v jeho prípade a čo ho z nich môže vyslobodiť: lako-mého charita, rozbehaného stíšená modlitba, workoholika čas na odpočinok a vzťahy, alkoholika a fajčiara askéza... A pre nás všetkých, čo máme v sebe tendenciu to hlbšie, duchovné odkladať, je to čas začať hneď! V marci nezačína len pôst, ale aj veľké automobilové preteky Formuly 1 veľkou cenou Austrálie. Kto trochu

Čaká aj roky - a zdanlivo sa nič nedeje. Nahromadený podtlak prázdnoty však skôr-neskôr vyrazí na povrch. Až vtedy s bolesťou zistujeme, že naozaj len zdanlivo sa nič nedialo. V skutočnosti nám unikalo najpodstatnejšie. Unikol nám život. Nenašli sme si

sleduje tento šport určite veľmi dobre vie, že pri samotných pretekoch je najdôležitejší štart a samozrejme dobré, čo možno najlepšie, miesto na štarte. Kto stojí na štarte kdesi vzadu, resp. zaspí alebo pobabre štart, môže to väčšinou rovno zabalíť. Aj my dnes začíname jednu dôležitú časť roka - Veľký pôst. Veľmi dobre chápeme, že je čas pokánia, návratu k Otcovi. Záleží na tom, ako ho začneme. Dôležité je nezmeškať tohoročný pôst, potrebné je žiť ho tu a teraz. Prajeme Vám, aby meditácie, ktoré vám budeme ponúkať v tomto pôstnom období, pomohli čo najlepšie odštartovať a prežiť pôstne dni, aby ste objavovali výzvy, dary, ktoré ponúka, a tak sa mohli stať lepšími Božími priateľmi.

**Požehnaný pôst
želajú saleziáni.**

Štvrtok 7.3.2019

zrieknutie sa

„Lebo kto by si chcel život zachrániť, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre mňa, zachráni si ho.“
(Lk 9, 24)

V starom Grécku žil mudrc, ktorý vedel dať každému dobrú radu a poučenie. Istého dňa prišiel k nemu akýsi chytrák, ktorý držal v ruke vrabca tak, že ho nebolo vidieť. I spýtal sa mudrca, či vrabec, ktorého drží v ruke, je živý alebo mŕtvy. – Pritom si myslel: ak povie, že je mŕtvy, otvorím dlaň a vrabec vyletí živý. Ak povie, že je živý, stisnem vrabca a zadusím ho. Potom budem mať pravdu ja!

Mudrc bol však chytrejší a pohotovo odpovedal:
„Vrabec je taký, akým ho chceš mať. Ak živým, bude živý – ak mŕtvym, bude mŕtvy.“

Tento pôst sa môže stať tým vrabcom. Bude taký, ako sa k nemu postavíme, ako ho uchopíme, bud' ho zabijeme sti-

skom ľahostajnosti

a ničnerobenia alebo nám prinesie život. Tým vrabcom môže byť aj naša duša. Bude taká, akú ju chceme mať. Ak živú, bude živá, ak mŕtvu, bude mŕtva. Mŕtvu ju robia aj naše pomýlené názory, postoje, myšlienky ktoré môžu vyzerat' ako ušľachtilé. Zabíjajú nás, nevedú k životu. Pôstne pokánie, môže znamenať zrieknutie sa týchto zlých myšlienok, názorov... Každý z nás je hriešny. Všetci sme sa viac-menej vzdialili od otcovského domu. Čas sa i pre nás naplnil, aby sme sa obrátili a verili evanjeliu. Lebo kto by si chcel život zachrániť, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre Ježiša, zachráni si ho. Nebojme sa „strácať“ svoj život. Jeden stredoveký maliar bol veľmi prísny k svojim žiakom. Každé plátno, ktoré nakreslili, nielenže skritizoval, ale po kritike ho roztrhal na kúsky. Chcel od nich vždy viac. Takto ich tlačil k dosiahnutiu maliarskej dokonalosti. Roztrhal aj diela, ktoré už azda dosahovali túto dokonalosť, len preto, aby jeho žiak nepodľahol pýche

a neprestal by na sebe pracovať. Boh si počína niekedy podobne v našich životoch. Aby sme neostali stáť. Volá nás k dokonalému životu v jednote s Ním, ponúka nám všetky prostriedky a rady na dosiahnutie tohto cieľa. Sprevdáza nás a mnohokrát hrá plátno, ktoré maľujeme svojim životom. Trhá toto plátno nášho života, keď sa nedržíme zadanej témy – teda keď nemáme na mysli cieľ, ku ktorému nás volá. Trhá plátno nášho života, keď sa ním dáme iba inšpirovať a maľujeme podľa svojich predstáv. Trhá plátno nášho života, keď nepoužívame techniku a prostriedky, ktoré nám k tomu dáva. Trhá plátno nášho života, keď nekladáme do tohto diela všetku našu energiu a talent. Trhá plátno nášho života dokonca i vtedy, keď si počínáme veľmi dobre, len aby nás ubránil pred pýchou, ktorá by nás mohla zviest' k stagnácii. Cítíme toto trhanie plátna. Cítíme to, keď sa ocitáme v slepých uličkách a nevieme, kam ďalej so svojim životom. Cítíme to vo chvíľach, keď sa nám zdá, že všetko sa pokazilo, že nič nejde podľa našich predstáv. Cítíme to vo chvíľach akejsi melanchólie, keď si uvedomujeme, že sme premrhali veľa rokov života nedôležitými vecami. Aké plátno (myšlienky, predstavy) mám v tomto pôste dovoliť Bohu, aby mi ho upravil?

Piatok 8.3.2019

almužna

„Lámať hladnému svoj chlieb...“ (1z 58, 1)

Jedna novomanželka varila polievku, a to prvýkrát bez toho, aby pri nej bola jej matka

alebo svokra, alebo niekto skúsenejší. Chcela ju uvariť čo najlepšiu, a tak ju každú chvíľu ochutnávala. Stále jej v nej čosi chýbalo. Raz pridala trocha soli, potom vegety, neskôr korenia... Až nakoniec bola tá polievka úplne na nič, nikomu nechutila a ona ju musela vyliat' do odpadu.

Aj my takto čosi prvýkrát „varíme“. Je to náš život. A tiež si ho chceme čo najlepšie „prichutiť“, aby bol dobrý. Preženie to. Nedá sa jesť. Robíme jednu veľkú chybu, pri dochucovaní používame príliš pozemské „koreniny“ a zabúdame na tie, ktoré ochucujú život naveky. Je tu jeden zásadný rozdiel medzi nami a tou gazdinou. Ona svoju polievku vyliala a navarila druhú. No čo s pokazeným ľudským životom?! Pôst je obdobím, keď sa trochu viac ako inokedy zdržiavame tých pozemských „chutí“. Nech je to zároveň príležitosť použiť večné koreniny a dochutiť si večný život. Boh nám dáva toľko darov a my ich nedokážeme objaviť, prijať ich, premeniť, aby sa náš život mohol stať chlebom, ktorý chutí. Nie sme aj my podobní starej žene, ktorá žila vo veľkej chudobe, a v cudzine mala bohatého syna, ktorý ju mal rád. Raz ženu navštívil sociálny pracovník a pýtal sa na jej syna. Žena mu rozprávala, že syn jej často píše krásne listy a vždy priloží aj zvláštne obrázky. Nevie, prečo to robí, čo tým myslí. Muž si nechal ukázať obrázky a zistil, že sú to doláre. Chudobná žena mala z nich už pekný majetok. Nevedela, že tieto obrázky, ktoré jej posielal syn, ju môžu ochrániť pred chudobou. Nie sme aj my jej podobní. Boh nám dáva poklady a my z nich robíme smeti. Pôst je dar, cez ktorý nám chce Boh pomôcť

poznať jeho dary, „okoreniť si nimi život“, aby chutil. Čo otravuje môj život? Akú prísadu potrebujem, aby môj život chutil?

Sobota 9.3.2019

modlitba

Ježiš videl na mýtnici sedieť mýtnika menom Léviho a povedal mu: „Pod' za mnou!“ (Lk 5, 27)

V nemeckého Neumünsteru môžu pútnici vidieť zvláštny kríž, o ktorom rozpráva legenda. Keď počas tridsaťročnej vojny Švédii toto mesto plienili, jeden vojak pri rabovaní prišiel do kostola a videl tam kríž. Nevšimol si ukrižované telo Krista, jeho ruky, nohy či prebodnutý bok, ale zlatú korunu na hlave. Rozhodol sa, že ju ukradne. Pristavil si schody a v okamihu, keď sa natiahol po korune, uvoľnili sa ruky Ukrižovanému z klincov – nie, aby udrel lúpežníka, naopak, objal ho do svojho náručia s takou silou, že vojak pocítil vo svojom srdci taký prúd Ježišovej lásky, že sa v hlboké ľútosťi za všetky svoje hriechy života hodil na kolena pod kríž a plakal. Odvtedy je na kríži Ježiš pribitý len nohami a ramená sú otvorené k objatiu každého, kto sa mu objasť dá.

Ježiš nám ponúka priateľstvo aj vtedy, keď ubližujeme, zlyhávame. Chce nás objasť. Dovolíme mu to? Ako sa môžeme nechať objasť Kristom? Ak sa v tomto pôste otvoríme pre priateľstvo. Keď si spomenieme na hlavné predpoklady pre začatie duchovného priateľstva, môžeme v nich spoznať štyri črty priateľstva, ktoré

nás privedú do Ježišovej blízkosti napriek všetkým prekážkam. Tou prvou črtou je bázeň pred Bohom. Táto črta priateľstva nám pomáha spoznať naše pravé miesto pred Bohom, odhaľuje nám veľké diela lásky, ktoré Boh pre nás koná, a prináša zreteľné pochopenie brovskej a večnej straty, keď sa bránieme vstúpiť do spoločenstva s Bohom. Bázeň v nás vzbudzuje túžbu po niečom, čo nás presahuje. Je to túžba po naplnení, po niečom, čo dá zmysel našim dňom. Druhou črtou je jednoduchosť život. Táto črta nám pomáha odstrániť zbytočné veci zo života. Ak sme naplnení svetom, tak v našom vnútri nie je priestor pre Boha a jeho milosť. Tretia črta priateľstva sú slová, myšlienky, príbehy svätých učiteľov duchovného života, ktorí z vlastnej skúsenosti nás učia jednotlivým krokom duchovného priateľstva s Ježišom, jeho zákonitostiam a nástrojom. Štvrtou črtou je modlitba, ktorá neustálym výkrikom: „Pane, zmiluj sa!“ prosí a priam žobre o pomoc zhora. Ak prijmem pomoc týchto štyroch črt, veľmi rýchlo, priam v niekoľkých dňoch, nás prinesú do Božieho náručia, aby sme boli uzdravení z nášho paralyzovaného duchovného života. A nielen to. Dajú nám ten správny impulz do duchovného života. Budú nás i naďalej sprevádzať a povzbudzovať k neustálemu duchovnému rastu, ktorý vedie k životu v Kristovi. Akú knihu alebo aké stránky na internete chceme počas pôstu čítať?